

— Тржгнете с света, елате при нас.

— С гнили дърва огън се не пали, с кого ще тржгнеш? — отсече с стиснати челюсти японецът от десно.

Русият се избърна цел с широките си младежки плещи към госта:

— Да тржгнем с света, с другите? А защо другите не тржгнат с нас? Не служим ли ние в храма? — Сините му очи разкриха глжбините си, прелеха орбитата, гледаха големи, наивни, като на въздивено дете, и прекрасни.

Новодошлият, другар техен до вчера, мина с силните на деня, зел бе висока служба и е охолен, весел сега

— Извжн хорото песни мно-о-о-го! — припевайки подметна той в отговор. На челото му изгре ярката звезда: успеха и щастието в живота,

Тримата другари пристжпиха пак по тротуара на долу. Философът внезапно изви лице — измерваше с поглед гостенина:

— А ргóрós. Но ти се хвана за хорото, нали? А? бех забравил. Е, ще пееш. Сега разбирам.

— Разбирам, разбирам, ха-ха-ха—изсме се широко оня: — нема какво да разбираш тжй е речи!

— Я е тжй, я кой знае — разтегна гласа си халдеецът, като да точи дума от дума. Беше навел глава. Не погледна вече за разговор.

Гостенинът гжкна некак. Бжрзаше да се откжсне

Другарите останаха сами.

Тежжк камжк се срина от гжрдите им. Възджхна дълбоко.

Сега гледаха обнадеждени напред.

Забравиха конференцията, от която беха излезли, и която отрови душите им.

Забравиха и горчевините, презряха яда в сжрдцето си, Развее се тжмният облак, който бе свил гнездо в гжрдите им

Слжнцето се бе издигнало и палеше право от зенита. Сенките се свиха, тротуарът мжлчеше безлюден.

Обед беше.

— Сбогом! . . .

Русият се отдели през кржстопжтя в лево.

Никой не свари да му отговори. Мжлком си беха стиснали ржце.

Беха неми, горди и възродени.

Мургавият сжщо подаде ржка и хвана на среща.

Философът продължи самичжк пжтя си из града.

Горе юнското небе гледаше все още чисто и лазурно от високите си престоли.

(Из „Силуети и снимки“)